

Kázání Růžďka 5.7.2020

Jsi hořký, anebo chutnáš?

vstup 618

Introit: **Žalm 145, 15-16: Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.**

Píseň 171

Modlitba

Čtení: Matouš 24,45-51

Píseň 440

Text kázání: 2. Královská 4, 38-44

Bratři a sestry,

je tady někdo, kdo by se odvážil uvařit pro druhé polévku z neznámých bylin nebo hub? A je tady někdo, kdo by takovou polévku jedl? Nikdo tady není Maryša? Nikdo z vás nechce nikoho otrávit? Skutečně? Nikdo nikoho? A nikdo by takovou otrávenou polévku nejedl, i kdyby mu sebepožeňanější prorok nebo kazatel po nasypání mouky řekl, už je to dobré, můžete jíst?

Víte, ten starozákonní příběh, který se udál v **Elíšově prorocké škole**, ten o nás mluví víc, než si myslíme. My jsme četli, že **tehdy byl v zemi hlad**. Máme my dnes hlad? Myslím, že žijeme v době a v zemi hojnosti, možná až rozežranosti. Víme však, že je na světě stále mnoho lidí, kteří umírají hlady. Nicméně já bych chtěl dnes mluvit o jiném hladu. A tím je hlad duchovní.

Čím sytíš svou duši? Jako křesťan bys jí měl sytit Božím slovem. Děláš to? A jak často svou duši sytíš Božím slovem? A jak často jí sytíš něčím jiným? Boží slovo, to je dobrá a výživná polévka. Poctivý vývar, který působí blaho a vyživuje duši. Je-li však tvá duše rozhořčená, pak jsi zřejmě **jedl polévku, v níž je smrt!** Čím tedy sytíš svou duši? Usiluješ o to, aby se v tobě **rozhojnil Boží pokoj jak řeka**, anebo rozdmýcháváš svůj hněv, svoji hořkost a to natolik, že můžeš otrávit sebe i druhé?

Bratři a sestry, každý z nás má velkou zodpovědnost nejen za sebe, ale i za ty, kteří jsou kolem něj! To Ježíšovo podobenství **O správci, který uděluje pokrm** není jen o kazatelích a kněžích. Ten je i o tobě a o mě. Dávám dobrý pokrm evangelia do svého okolí, anebo ho druhým upírám? Každý z nás je svým způsobem na tom podobně jako **prorok Eliša**. Má na starost ty, které mu Pán Bůh svěřil do péče. Koho všeho tobě Pán svěřil do péče? Může někdo říct nikoho? Pokud někdo něco takového tvrdí, pak nedorostl ve zralého křesťana, protože si neuvědomuje svou zodpovědnost vůči svému okolí i celému světu. Bůh tobě totiž nesvěřuje do péče pouze tvé děti, vnuky a tvou rodinu, ale také tvé bratry a sestry v Kristu, dále i sousedy, kolegy, spolužáky, kamarády a další.

A jakým způsobem ti je svěřuje do péče? Určitě ne tak, že ty budeš celý život jen makat, nakupovat, vařit, a ještě kolem nich lítat, opečovávat je a oni nebudou dělat nic. To by nedopadlo dobře. Vychoval by sis závisláky, kteří by tě jen zneužívali a sami by nic nedělali. Podívejme se na špatně nastavený sociální systém v naší zemi. Naše společnost generuje povaleče a zneuživatele sociálních dávek. A to je špatně. Takže nikdo po tobě nechce, abys jen vyvařoval, ovšem pozor, je to o tom duchovním pokrmu. A každý z nás něco duchovního vaříme. Otázka je ale co? Určitě známe výrok Pána Ježíše: **Čím srdce přetéká, to ústa mluví**. Jinými slovy, to, co člověkem hýbe, čím se zabývá a co žije, to z něj vyzařuje do jeho okolí. Okolní svět velmi dobře vnímá, nakolik jsme opravdu křesťané. Zda jsme světlem, zda jsme plni naděje, lásky a pokoje. Anebo jestli rozléváme svým bližním hodně hořkou nebo pepřnou či snad jedovatou polévku. Každý sám se tedy zamysli, zda jsi Elišou, který chce připravovat chutnou polévku, aby nasytil jemu svěřené, anebo teprve žák, který neuváženě, hlava nehlava do polévky naseká kde co.

A tento žák nemusel v žádném případě jednat v nějaké hořkosti duše. Spíše se zdá, že jednal s nadšením. Nadchnul se pro nějakou věc. Nadchnul se pro tu **polní popínavou rostlinu, kterou našel a sesbíral z ní plný šat polních tykví**. A v tomto nadšení a zřejmě i s dobrým úmyslem, vždyť chtěl přece pomoci dobrému dílu, **jí nakrájel do hrnce na polévku**. Co je ovšem na tom příběhu zarážející, **nakrájel to tam, aniž to, kdo znal!** Takže zřejmě i ostatní museli u toho být, když to tam donesl a nakrájel. Ten příběh nám neříká, jestli u toho byl i Eliša

a jestli na tom měl taky podíl. Nicméně co si z toho máme vzít my? Proročí žáci si nedělali moc starostí a prostě tu neznámou bylinu do té polévky naládovali. Nevím, jak vy, ale i já jsem se nejednou setkal s křesťany s tzv. lidovou zbožností. Nedělali si žádné starosti s tím, když zaměňovali např. lidové léčitelství za projev Božího uzdravování, nebo když si s klidem nechali věštit budoucnost. Tyto suroviny, však přináší smrt. A jen kvůli chabé znalosti Božího slova.

Když se vrátíme k příběhu, po nalití polévky, **když všichni trochu polévky pojedli, vzkřikli: „V hrnci je smrt, muži Boží!“ A neodvážili se jíst.** Na pokrmu bylo chuťově něco divného. Polévka byla zřejmě hodně hořká. A nestravitelná. Dle překladu Jeruzalémské bible se totiž jednalo **o silně hořké tykvice s velice silnými projímavými účinky.** Ve chvíli, kdy žáci polévku okusili, **neodvážili se dále jíst.** Naproti tomu, kdy nikdo nic nenamítal, když se neznámá tykvice do polévky krájela, tak tady jsou najednou všichni velmi radikální. Najednou umí oddělit život od smrti. A my to umíme přece také. Jestliže ochutnáme zkažený jogurt, zkyslou polévku, shnilé jablko, hřib hořčák, ušklíbne se a jdeme od toho. A já se tedy ptám, proč tohle umíme tak málo rozlišit v té duchovní oblasti? Proč neuváženě rozléváme něco neověřeného? Když bych to přirovnal k našim životům, je to jako když začneme hlásat nadšeně nějaké neověřené zprávy, a nakonec se ukáže, že to byla lež, nebo pomluva. Anebo když přestaneme brát Boží slovo vážně. Když pro nás přestane být Boží slovo normou. Když přestaneme Božím slovem zkoumat, zda to, či ono co děláme, je pro náš život dobré. Anebo ještě hůř, když se necháme unášet **kdejakým závanem nějaké lidské falše.** Anebo právě nejhůř, když si nevěřící kolem nás řeknou, jak tenhle může chodit do kostela. Je sprostý jak dlaždič, věčně našťavaný a nasupený a nemá nikoho rád. Jakou polévku tedy naléváš ty sám? Na to si sám odpověz a nedívej se teď na to, jakou nalévají druzí. A nemysli na pomstu! Jestli oni hořkou, tak já o to víc?

Bratři a sestry, někdy dokážeme být možná všichni v něčem rozhořčení, anebo dokonce jedovatí. Co s tím, když se toto děje s naším srdcem? Zkusme to řešení nalézt opět v tom dnešním příběhu. **Eliša řekl: „Dejte sem mouku.“ Nasypal ji do hrnce a řekl: „Nalévej lidu.“ I jedli a v hrnci už nic zlého nebylo.** Zde se stal evidentní zázrak. A co je pro nás největší zázrak? Co je tou moukou, která odstraní jed a hořkost? A kdo umí uzdravit lidskou duši? Pouze Ježíš Kristus! On je tou moukou. A mouka je totiž rozemleté obilné zrna. A pamatujete, co Ježíš o sobě řekl: **„Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“** Pán Ježíš se připodobňuje k zrnu, a to, když se rozemele, pak je z něj mouka. A z té se pak peče chléb. On taky řekl: **Já jsem chléb života. Kdo ho jí, nebude hladovět.** Nicméně chceš-li, aby polévka tvého života chutnala tobě i ostatním, pak musí chutnat po Pánu Ježíši Kristu. Tvůj život jím musí být prosycen a prosypán. A mouka je tedy rozemleté zrna. Pán Ježíš se nechal kvůli nám rozemlít. Z našeho života by tedy měl vyzařovat nejen vzkříšený Pán, ale právě také ukřižovaný. Máme být spolu s ním ukřižováni tomuto světu. Nemáme se tedy chovat tak, jako lidé v tomto světě. Náš život má být prosycen Kristem ukřižovaným. To znamená, že sami máme být Pánu vydáni, poddáni, promícháni a propojeni s Ním. Máme být ukřižováni spolu s Ním. Zemřeli ve křtu, abychom mohli žít. Dej Mu staré, hořké a nemocné srdce. Teprve když mu ho odevzdáš, pak ti může dát nové, čisté a uzdravené. Nech se Pánem prosytit. Máš zodpovědnost za svůj život, ale i za společenství, v kterém jsi, zodpovědnost za své okolí, kde jsi postavený, tak ji správně uchop. Lépe do života sypat Kristovu mouku, než krájet hořkou bylinu.

Přeji vám, bratři a sestry, do dalšího „vaření“, mnoho chuti a radosti. Amen.

Modlitba Píseň 682

Večeře Páně

píseň 580

Slovo posláni: Odpadlík se sytí svými cestami, kdežto člověk dobrý tím, co je mu dáno. (Příslaví 14, 14)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 467

